ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 20ής Οκτωβρίου 1977 *

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Κύρος του άρθρου 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας.

Διατακτικό της αποφάσεως:

1) Το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71 δεν εφαρμόζεται παρά μόνο στην περίπτωση κατά την οποία για την κτήση του δικαιώματος προς λήψη παροχών κατά την έννοια του άρθρου 51, στοιχείο α, της Συνθήκης επιβάλλεται η χρήση του συστήματος του συνυπολογισμού των περιόδων ασφαλίσεως.

2) Το γεγονός ότι η άρση των ρητρών κατοικίας, δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 1408/71, δεν έχει επιπτώσεις στην κτήση του δικαιώματος για τη λήψη κάποιας παροχής δεν συνεπάγεται την εφαρμογή του άρθρου 46, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

Πρότεινε να δοθεί από το Δικαστήριο η εξής απάντηση:

1) Το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71 δεν συμβιβάζεται προς το άρθρο 51 της Συνθήκης, καθόσον εισάγει περιορισμό ως προς τη λήψη κατά συρροή ασφαλιστικών παροχών, δικαίωμα επί των οποίων έχει αποκτηθεί σε διαφορετικά κράτη μέλη για την ίδια περίοδο, επιβάλλοντας μείωση του ποσού μιας παροχής, δικαίωμα επί της οποίας έχει αποκτηθεί δυνάμει μιας μόνον εθνικής νομοθεσίας κράτους μέλους.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

2) Κατά συνέπεια:

α) Το δικαίωμα προς λήψη παροχής δεν πρέπει να θεωρείται κτηθέν δυνάμει μιας μόνο εθνικής νομοθεσίας κράτους μέλους όταν ο δικαιούχος δεν μπορεί να απαιτήσει την καταβολή της παρά μόνο με επίκληση του άρθρου 10 του κανονισμού.

β) Αντίθετα, ένα τέτοιο δικαίωμα θα πρέπει να θεωρείται κτηθέν δυνάμει μιας μόνο εθνικής νομοθεσίας κράτους μέλους, όταν ο δικαιούχος μπορεί να απαιτήσει την καταβολή της παροχής βάσει της εν λόγω νομοθεσίας, καθότι στην τελευταία έχει ενσωματωθεί διμερής σύμβαση επί της οποίας εφαρμόζεται το άρθρο 6, α του κανονισμού, όπως ρητά αναφέρεται σ' αυτό.

3) Ο κανονισμός δεν θίγει τις υποχρεώσεις των κρατών μελών που απορρέουν από τις Ευρωπαϊκές Προσωρινές Συμφωνίες της 11ης Δεκεμβρίου 1953 περί κοινωνικής ασφαλίσεως, που συνήφθησαν μεταξύ των κρατών μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης, εφόσον οι διατάξεις των εν λόγω συμφωνιών είναι ευνοϊκότερες για τους εργαζομένους που αφορούν από τις διατάξεις του κανονισμού.